

Achilles a banán

Matyáš Kyncl (1. místo v I. kategorii)

„Zavolejte kapitána!“ zvolalo Rajče. Vůdce se dostal na kuchyňskou linku podezřele rychleji než obvykle. Rajče mu vylíčilo, že Brokolice opět zachytila signál nějakého neidentifikovatelného tělesa. „Je možné, že jsme se setkali s neznámým druhem zeleniny, takže si prosím dávejte poz...“ Kapitán nedořekl, nějaké pařáty se chopily chudáka hlávkového zelí a to zmizelo v dáli na palubě tajemného kuchyňského talíře. „Tohle nebyla náhoda!“ čtyřhlasně křikly Mrkve. Tím začala ta velká detektivka s mizící zeleninou.

Od doby, kdy se tohle stalo, uběhly už tři dny. Kapitán pořádně popohnal vařečky, aby strážily sklep s ovocem, ale ony stejně pořád spí. Jako dřeva. A pana Dudka od vedle jsme radši ani nezvali. Kapitán si stojí za svým, že za to všechno může to sakramentsky zpropadené ovoce. Ano, ovoce. Naše spory sahají až do doby Trojské války, kdy se proti sobě postavili Hektor a Achilles. Když tehdy všem došlo střelivo, chopil se Hektor Kedlubny a Achilles vrhal Banány. Nemohl ale vědět, že se budou vracet, neznal princip bumerangu. A tak hrdinsky zahynul vinou ovoce. Teď aspoň sami vidíte, jaké nesmysly vás ve škole učí. Abych nelhal, nezdá se mi, že ovoce má tak velkou sílu. Banán ji měl, ale on byl vyvolený. Musíme vymyslet jinou variantu a postavit se pravdě jako zelenina. Stará Okurka jednoznačně tvrdí, že všechno je náhoda a to, co vnímáme, je sen. Poslední dobou ale něco pase s bandou konopí, tak bych její mylné feťácké výlevy nechal stranou.

Je to šest dní, co zmizela první zelenina. Kapitánův názor dostal trhlinu, když začalo mizet i to jeho sakramentsky zpropadené ovoce. Nezbývá nám nic jiného, než se s nimi spojit. Navštívili jsme je proto hned druhého dne. Jako vlídné přijetí jsem si ale představoval něco jiného, než sklepní výhrůžky a pokřikování pisklavých hlasů kvasinek.

Generál Citron hodil kyselý pohled: „Dáreček je na cestě,“ zachroptěl. Než jsme stačili cokoli dodat, objevilo se ve dveřích něco obřího. Říkejme tomu zatím ... Ano! Lidská zelenina. Pak tato lidská zelenina odešla ze sklepa a zamkla za sebou dveře podivně vypadajícím klikyhákem, který jsem jaktěživ neviděl! Byl to horor, ale ne ten, co znáte. Slyšeli jsme jen to, jak popadla bráchy Švestkovy a ozval se zvučný ton, jak naši kamarádi přistáli na dno hrnce. Tohle však byl jen začátek. Paní Fenyklová omdlela, jakmile lidská zelenina zapnula mixér. To už jsme se definitivně se Švestkami rozloučili. Znovu jsem uviděl toho tvora, jak vchází do

sklepení a položil hrnec plný hnědé omáčky na zem. „No, fuj!“ zvolali dvojhlasně kapitáni. Lidská zelenina, jako by to neslyšela, odešla.

Je to měsíc, co člověk uklouzl na slupce od banánu a odvezla ho velká bílá lednička, která mluvila cizí řečí. Obě strany si začínají uvědomovat, že za všechen smutek světa může opět jediný banán v časovém rozdílu několika tisíc let. Hnijeme a chřadneme, jsme měkčí a poddajnější. Stopky už nám neslouží jako dřív. Ach, mohli jsme být velmi užiteční jako omáčky, saláty, kompoty. Teď tu hnijeme a jsme užiteční tak na odpad.

Až v této situaci si všichni uvědomili nevratnost tohoto stavu. Banán opět pohnul světem. Náhody neexistují.